Tina Oziewicz ve Aleksandra Zając

Duygular En Çok Neyi Sever?

4. Baskı

domingo

domingo

DUYGULAR EN ÇOK NEYİ SEVER?
TINA OZIEWICZ

Özgün ismi: Co lubią uczucia?
Metin © 2022 Tina Oziewicz
Çizimler © 2022 Aleksandra Zając

Bu kitap ilk olarak "Co lubią uczucia?" adıyla
Wydawnictwo Dwie Siostry, Warsaw tarafından 2022 yılında basılmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2024 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Resimleyen: Aleksandra Zając
Çeviri: Edip Sönmez
Editör: Seda Kostik
Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Zeynep Duman

ISBN: 978 605 198 332 5

I. Baskı: Mayıs 2024
IV. Baskı: Ekim 2025
Golden Medya Matbaacılık ve Tic. A.Ş.
100. Yıl Mahallesi Massit Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No :88 Bağcılar, İstanbul
Tel: (0212) 629 00 24 • Sertifika No: 45463

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zekâ teknolojileri ya da sistemlerinin geliştirilmesi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul - Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Tina Oziewicz ve Aleksandra Zając

Duygular En Çok Neyi Sever?

Çeviri: Edip Sönmez

domingo

SABIR VE REÇELLER

Sabır en çok yaz mevsimini sever. Çünkü yazın kimsenin koşturması gerekmez. Meyveler öğretir bize bunu; kendi hızlarında usulca büyürler ve hep lezzetlidirler. Güzel şeyler için beklemeye değer.

Sabır'ın Sükûnet'le yakın arkadaş olduğu, herkesin bildiği bir sırdır aslında. Sükûnet hep köpeğiyle gezer. Ve bir yerde köpek varsa orada Neşe, Nezaket, Merak, Tatmin, Coşku, Sabırsızlık, Memnuniyet, Şefkat, Güven, Cesaret, Sadakat, Pervasızlık, Şapşallık, Keyif, Adanmışlık, Sevgi ve Dostluk da vardır. Hepsi hep birlikte yemeğe gömülürler. Çilek reçeli kısa sürede bitiverir. Neşe'nin yanakları reçel içindedir. Pervasızlık parmaklarını yalar, Sabırsızlık çoktan uykuya dalmış, Coşku ise tencerenin dibini sıyırmaktadır.

Peki ya Sabır? O, sakin sakin reçel yapmaya devam eder. Kirazlar, erikler, ahududular... Bilir ki reçellerin hepsi bitecek. Bu yüzden leziz meyveleri kocaman tenceresinde, kısık ateşte kaynatır da kaynatır; koku her yere yayılsın diye pencere sonuna kadar açıktır. Çünkü Sükûnet en çok reçelin kokusuna bayılır.

CESARET ve KARDEŞİ

Cesaret'in bir ağabeyi olduğunu neredeyse hiç kimse bilmez. Hani küçüklükten beri hayranlık duyduğunuz, tüm kalbinizle sevdiğiniz, gurur duyduğunuz ve onun için sürekli endişelendiğiniz türden bir ağabey. Cesaret herkese, asıl cesur olanın *ağabeyi* olduğunu söyler. Güven'dir kardeşinin adı. Köprüler kurar.

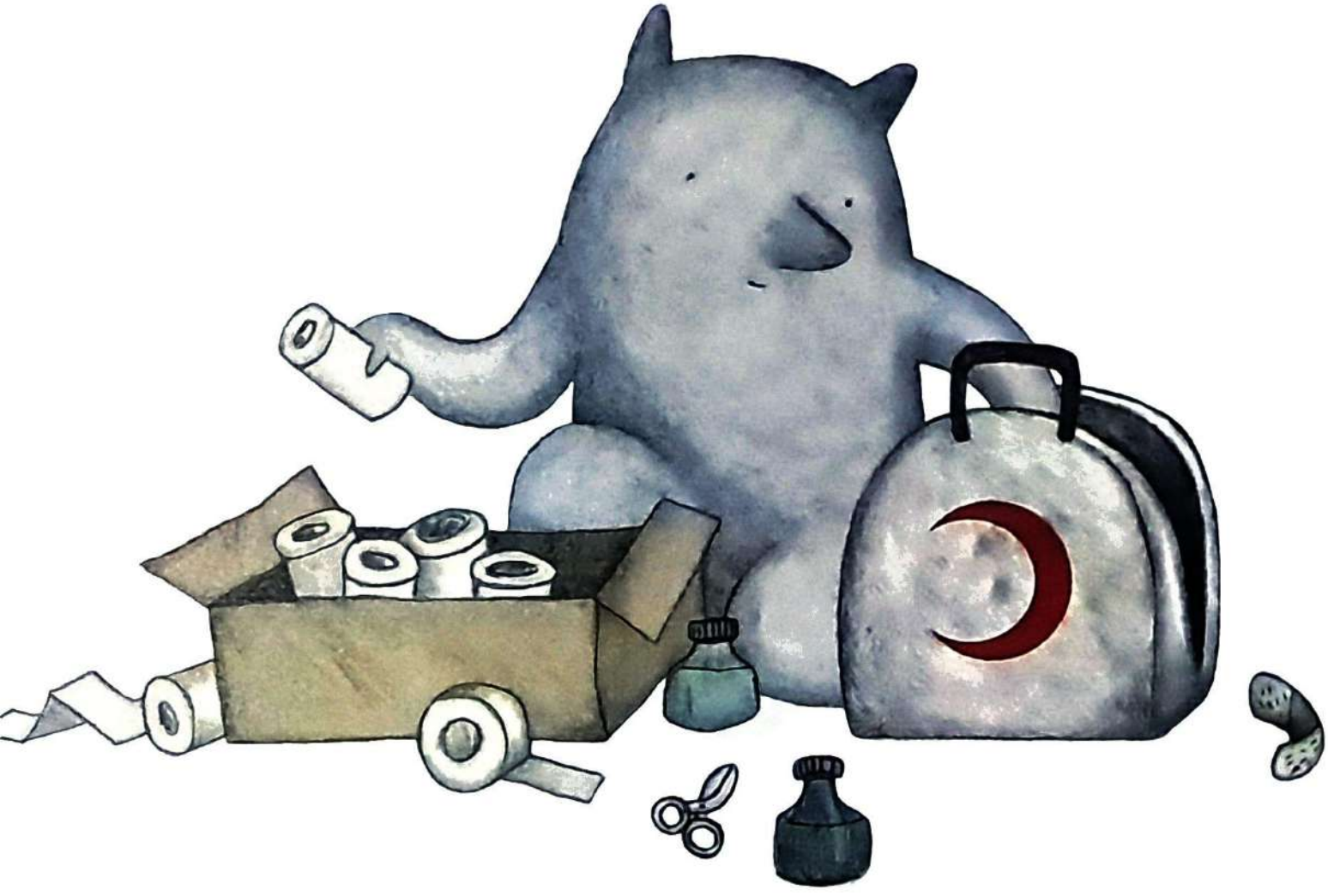
Köprüler havada asılı yollardır. Hiçbir dayanak ve desteğin olmadığı yerlere kurulurlar. Bir tek Güven gelir buralara. Ve eğer köprüyle birleştirilen iki taraftan biri kendi yükünü taşıyamazsa, her şey *onun* üzerine çöker.

Kardeşini kaç kez enkazdan kurtarmak zorunda kaldığını Cesaret'in kendisi bile bilmez.

Ancak Cesaret ile Güven kamp ateşinin etrafında Dostluk, Sevgi, Bilgelik, Hayalgücü ve Umut'la oturduklarında bunları konuşmayı sevmezler; onun yerine, inşa ettikleri sağlam köprülerden bahsetmeyi tercih ederler. Uzak kıyıların birbirine kavuştuğu, o ilk uzlaşma bağının zamanla dayanıklı bir halat köprüye dönüşebildiği pek çok başarılı örnekten...

Bazen birisi Cesaret'e "yapılabilecek en cesurca şey"i sorar. Bıraksanız Cesaret sabaha kadar anlatır: En yüksek dağlara tırmanmış, paraşütle atlamış, zayıfların yanında yer almış ve yüreğinin sesini dinlemiştir. Rahatsız edici gerçekleri dile getirmiş, köpek balıklarıyla dalmış, protesto yürüyüşlerine katılmıştır. Tüm denizlere yelken açmış, çölleri aşmış, aktif yanardağları keşfetmiş, ormanları kesilip yok olmaktan kurtarmıştır. Donmuş topraklarda kutupları aramış, gemi kazasından bir sal üzerinde kurtulmuş, yeni yollar açmış, hatta Ay'a uçmuştur. Tüm olimpiyatlarda, yarışmalarda, turnuvalarda ve şampiyonalarda yer almış, sahnelerin en parlak spot ışıkları altında da en karanlık yerlerde de boy göstermiş, tüm kurtarma operasyonlarında ve tüm savaşlarda bulunmuştur. Çoğu zaman başarıp başaramayacağını bilmese de gereken riski almıştır.

Ama "ona en çok cesaret gerektiren şey"in ne olduğunu sorarsanız, kardeşinin ayakta tuttuğu, zamanın sınavından geçmeyi başarmış ya da paldır küldür üstüne yıkılmış tüm o köprüler aklına gelir ve tek bir söz dökülür dudaklarından:

"Güven."

NOSTALJİ ve KÜÇÜK KUTUSU

Her yıl bu zamanlar, havanın giderek daha erken kararmaya başladığı günlerde, Nostalji dolaptan yılbaşı ağacı süslerini çıkarır. Derin bir nefes alıp kutunun kapağını kaldırır. Sonra içindeki köpükleri kenara itip o narin süsleri bulur. Gümüş kürelerin yüzeyinde gözlerinin, burnunun yansımasına bakar. Ama Nostalji daha ötesini görür kürelerin içinde: Cam kürelere saklanmış sahneler ve öyküler vardır. Şöyle hafifçe bir salladı mı anılar kar taneleri gibi uçuşur. Ve tıpkı kar taneleri gibi yanaklarını yakar o anılar. Yılbaşı ağacının ayağının kaybolduğu o gün gelir aklına ya da tel ışıklar birbirine dolandığı için koşa koşa yenisini almaya gittikleri o karlı gün... Bir de...

Bütün yılı sessizce uyuyarak geçirmiş aralık ayları bir anda, teker teker çıkıverir kutudan. Islak çizmeleri ve üzeri irili ufaklı kar taneleriyle kaplı kalın paltolarıyla adım atarlar salona. Sıcak çikolata, acı badem kurabiyesi, tarçın ve karanfil aroması, bir de herkesi canlandıran o tatlı mandalina kokusunu taşırlar bavullarında. Sohbet edenlerin seslerine karışan çatal bıçak şıngırtıları da vardır yanlarında. Ve geçmiş "peri masalı kadar güzel bir yıl" dileklerinin her yanı saran tadı... Gerçekleşmiş dileklerin mutluluğu da bulunur içlerinde, ağaçtan düşmüş bir yılbaşı süsü gibi tuzla buz olmuş umutların yarası da.

Peki ama madem bu anılar onu üzüyor, neden Nostalji'nin yüreği ısınıyor böyle, neden böylesine istiyor oraya geri dönmeyi? Zamanda yolculuk yapıp bir anlığına da olsa tekrar o minik dünyaların içine dalabilse ne yapacak peki?

Belki de parmak uçlarında usulca yürüyüp *kendine*, sandalyesindeki şu tedirgin ufaklığa yaklaşacak, kulağına bir şeyler fısıldayıp o zamanlar hayalini kurduğu şeyi verecek ona... Böyle bir şeyin mümkün olmasını ne çok isterdi!

Nostalji uzun zaman önce kabullendi bu gerçeği: Ne o küçük mukavva kutudan çıkan şeyleri sözcüklere dökebilecek ne de kutuyu neden hep bu kadar özenle, umutla ve binbir duyguyla açtığını anlayabilecek. Belki de bu yüzden Üzüntü, Şefkat, Şükran ve Özlem'in yanında kendini bu kadar rahat hissediyor. Bir arada olduklarında kelimelere ihtiyaç duymuyorlar çünkü.

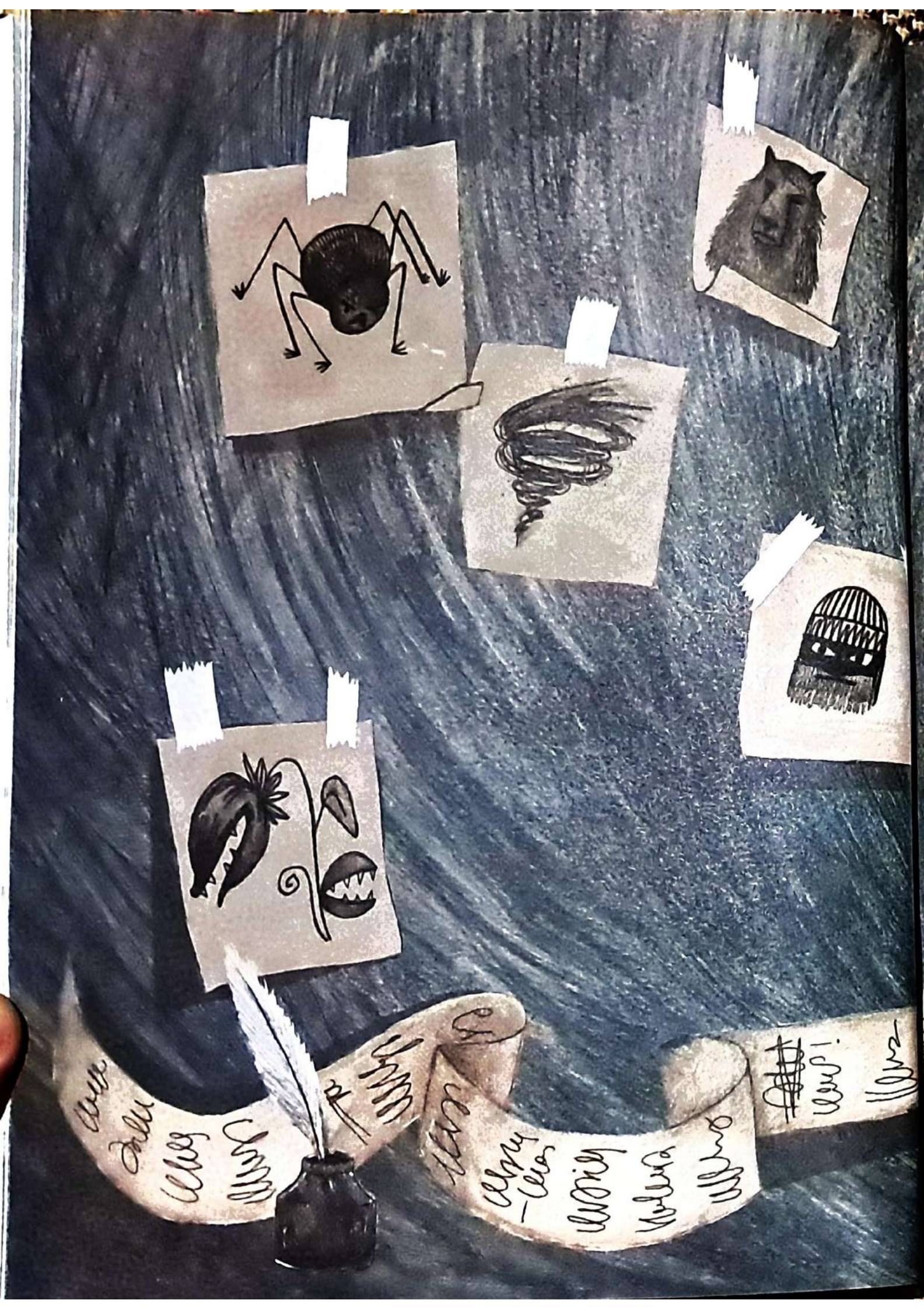

KAYGI ve MERAK

Kaygı, Merak'la çok iyi arkadaş. Çünkü ara sıra da olsa o dolabın altına gelip şöyle bir bakan tek duygu Merak. Özellikle de Kaygı'nın saklanmayı pek sevdiği, içinden tıkırtılar gelen esrarengiz teneke kutuları kurcalayan bir tek o... Merak için bu kutulardan birini aralayıp içine kaçamak bir bakış atmaktan daha güzel ne olabilir! Hele kutu açılmazsa daha sonra gelip hâlâ orada, dolabın altında mı diye bir bakmak? En büyük eğlencesi.

Yine böyle bir gün Kaygı, kapağın altındaki aralıktan dünyaya göz attığında bir de ne görsün? Karşısında Merak! Burun burunalar!

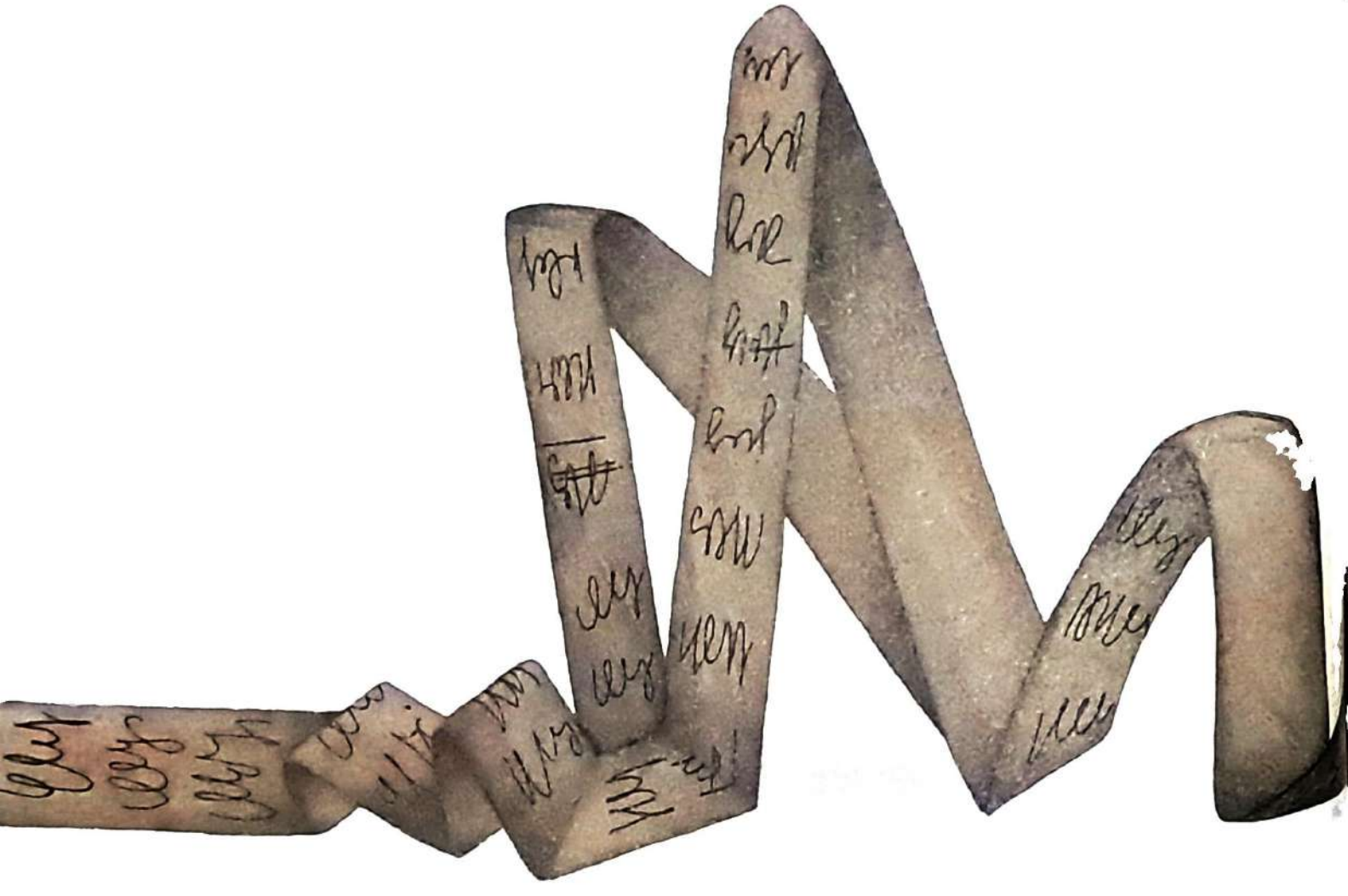
İkili, tüm farklılıklarına rağmen birçok ortak noktaları olduğunu kısa sürede fark eder. Dolabın altındayken vakit ikisi için de su gibi akıp geçer. Zaten mesele dinlemekse, Merak'tan daha ilgilisi yoktur. Ayrıca ne derseniz deyin, Kaygı'yla vakit geçiren de asla sıkılmaz. Ne hikâyeler vardır onda bir bilseniz!

Kaygı'nın her baktığı yer *tehlikeli*, bilemedin *korkutucu*, en hafifinden *ürkütücü*. Merak da Kaygı'nın teneke kutusundan bu kadar az çıkmasının bitmek bilmeyen sebeplerini hiç sıkılmadan dinleyebilir. Bundan daha heyecan verici ne olabilir!

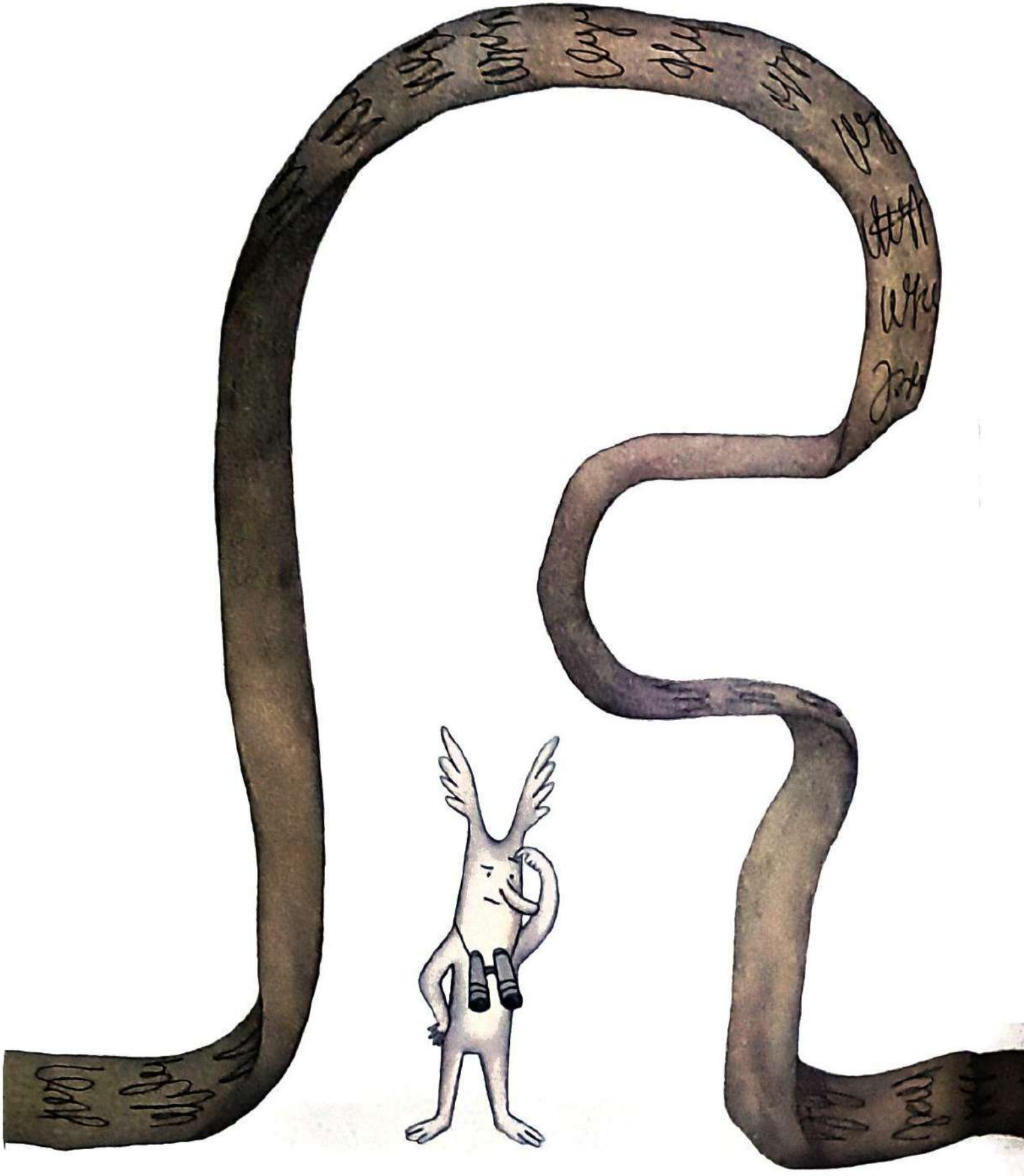
Hayaletler. Canavarlar. Tarantulalar. Kuyruklu yıldızlar. Kasırgalar. Et yiyen bitkiler. Uzaylılar. Köpek balıkları. Depremler. Kontrolden çıkmış robotlar. Virüsler. Bakteriler.

Bir yerlerden kaçmış yılanlar, kafanıza düşse pestilinizi çıkaracak Hindistan cevizleri, çantanızdaki sosisli sandviçin kokusunu aldığı için sizi kovalayan ayı, pencereden evinize giren yıldırımlar, yüzme havuzuna dalan timsah, çantanızı çalmak üzere uygun ânı bekleyen hırsız, kırmızı şort giydiğiniz için sizi çayır boyunca kovalayan boğa...

Merak'ı çatlatacak cinsten binbir macera.

Ama nerede onda o şans?

Ona göre çok şanslıdır Kaygı aslında. O kadar çok şeyden korkuyordur ki kalmıyordur vakti sıkılmaya.

Bu sırada Merak, Kaygı'yı yavaş yavaş en büyük korkusundan kurtardığının farkına bile varmaz. Onun sayesinde Kaygı, listesindeki en korkutucu şeyin üstünü çizebileceğini hissetmiştir.

Bir akşam otururken, kutunun kapağına gözlerini diker ve en büyük korkusunu gizlice listesinden çıkarır.

Hangisi midir bu?

Kimsenin onu sevmeyeceği korkusu.

İNAT ve SÜPER TUTKALI

İnat, olmayacak işler yapıp en olmadık yerlere, mesela tavana, hatta pervaneye yapışmayı sever. Pervane en yüksek hızda dönse de asla bırakmaz.

Baş aşağı, kulakları savrula savrula dönen ve sadece ayak tabanlarından pervaneye bağlı olan İnat, tutkalının gücünü test eder. Hiçbir şey ve hiç kimse onu oradan sökemez, hiçbir güç onu düşüremez çünkü en sağlam yapıştırıcı ondadır. Milyonlarca yıl orada asılı kalabilir!

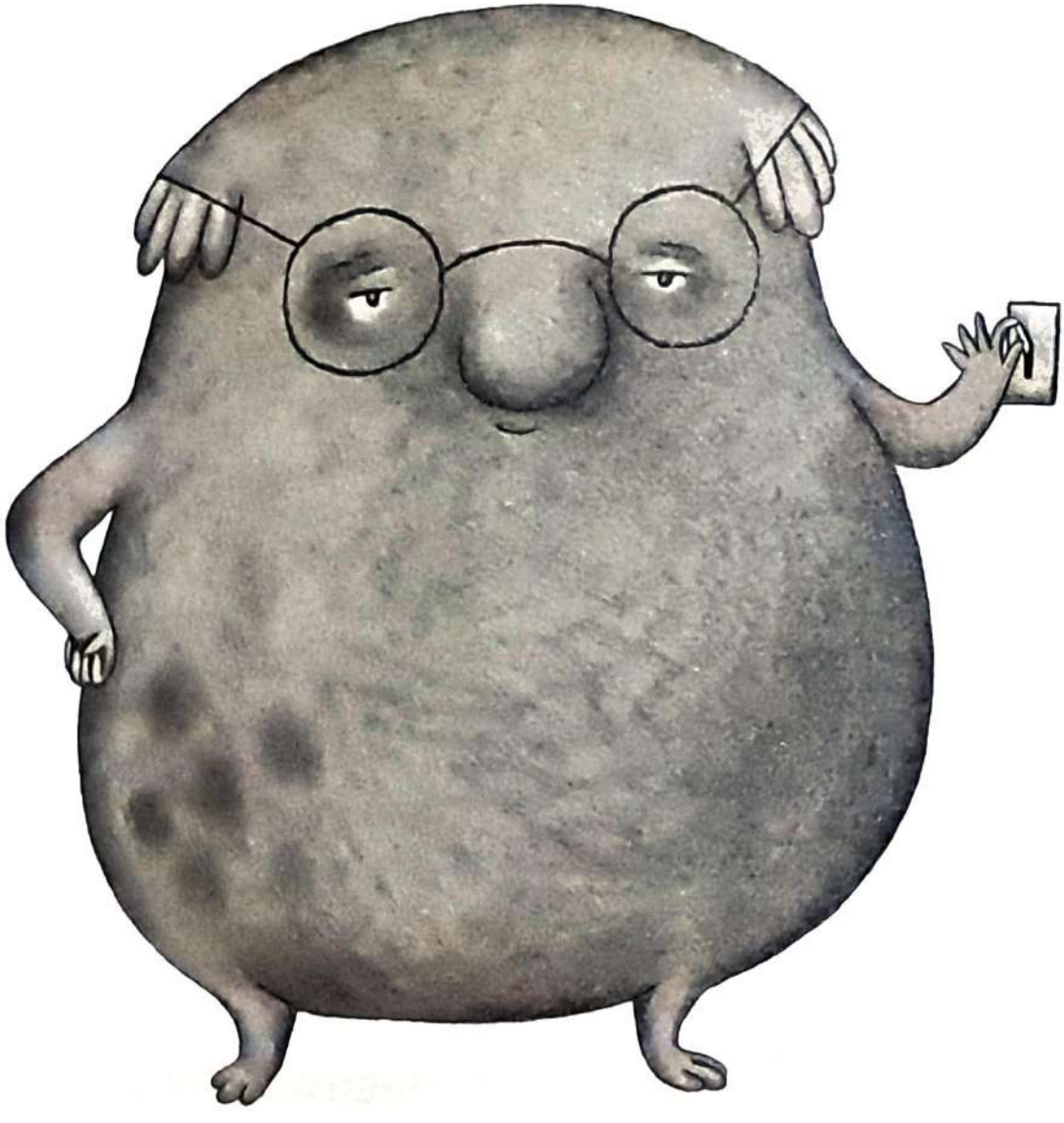
Ama tabii milyonlarca yıl baş aşağı sallanmak pek sağlıklı olmadığından, onun için endişelenen diğer duygular Sağduyu'ya gidip İnat'ı pervaneden inmeye ikna etmesini isterler. Hemen şimdi insin diye, milyon yıl geçmeden...

Sağduyu omuzlarını silker – yapabileceği pek bir şey olmadığını bilir. İnat muhtemelen onu dinlemeyecektir. Ama sonra, bakalım bu sefer neye yapıştırmış kendini, diyerek gidip bakmayı kabul eder.

Önce izler, sonra biraz düşünür... ve pervaneyi kapatır.

Pervane durur. İnat şimdi öylece sarkmaktadır pervaneden, rüzgârla mücadele etmesi gerekmeden. Esneyip gerinir, "Burası sıktı," der. Yapıştığı yerden kendini sıyırır ve başka yerlerde yeni maceralar aramaya başlar.

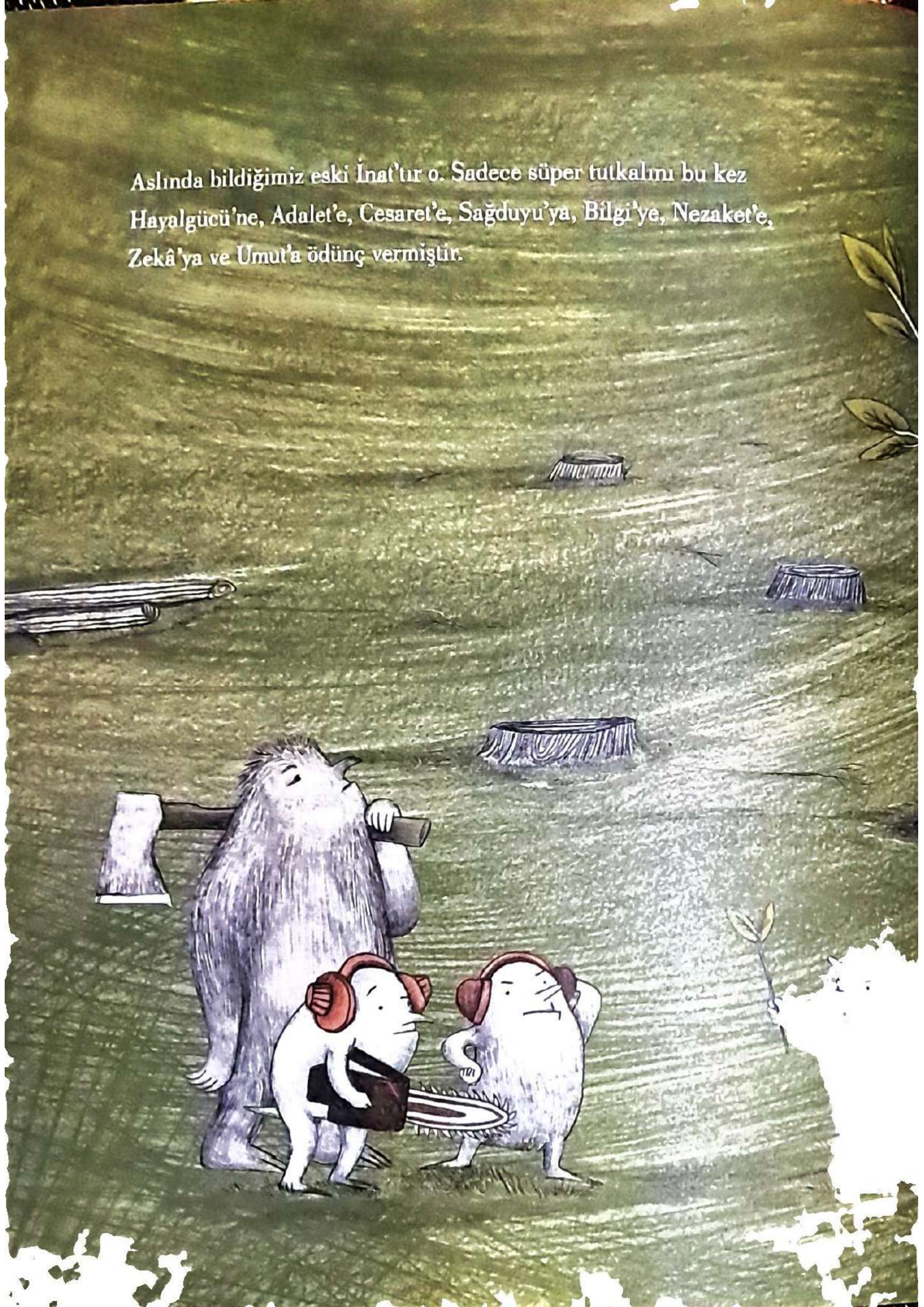

Diğerlerinin onu niye bu kadar önemsediğini merak edebilirsiniz. Sağduyu neden arada sırada çıkıp onu kurtarıyor mesela? İnat dediğin ne işe yarar ki? Yapıştırıcısını test etmek istiyorsa, varsın kendini bir maymunun kuyruğuna ya da fırlatılan bir rokete yapıştırsın gitsin, değil mi?

Çünkü İnat aslında gereklidir. O varken diğerleri kendilerini daha güvende hisseder. Elbette küçük, önemsiz konularda pes etmemesi etrafındakileri gıcık edebilir. Fakat büyük ve önemli şeyler için azmetmek gerektiğinde de onsuz olmaz. Zorluklara göğüs germeleri gerektiğinde diğerlerine büyük yardımı dokunur. Böyle durumlarda kendisi de tutkalı da altın değerindedir. İşte o zaman kimse ona artık İnat demez – adı birden "Azim" oluverir.

Aslında bildiğimiz eski İnat'tır o. Sadece süper tutkalını bu kez Hayalgücü'ne, Adalet'e, Cesaret'e, Sağduyu'ya, Bilgi'ye, Nezaket'e, Zekâ'ya ve Umut'a ödünç vermiştir.

DEĞERSİZLİK ve ÇÖPTEN HAZİNELERİ

Değersizlik duygusu: çöpte portakal kabuğu, limon dilimi veya çay poşeti aramaya bayılır. İçinde yaşadığı çöp kovası berbat koktuğu için, güzel kokan her şeyi titizlikle yuvasına toplamakla meşguldür.

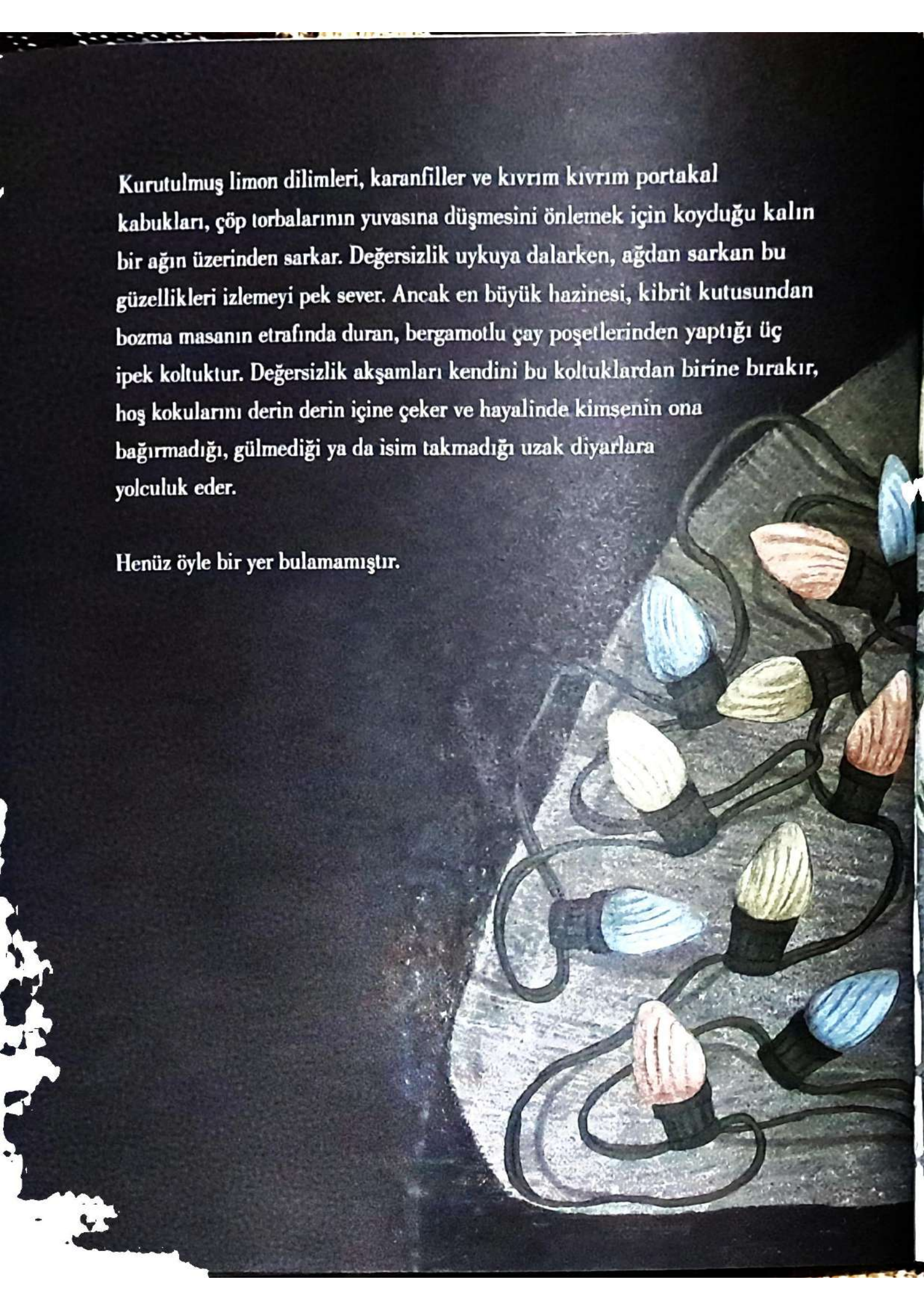

Çöp kovasındaki yuvasını nasıl güzel dayayıp döşediğine inanamazsınız. Bu yuva, birilerinin içindeki pillerle birlikte çöpe attığı, kördüğüm olmuş, renkli, küçük tel ışıklarla aydınlanır. (Değersizlik bunun için ne kadar şükran duysa azdır.) Balık kılçığından yaptığı minik karyolanın üzerindeki yatağı, kalın bir yün çoraptır. Onun üzerinde de dünyanın en yumuşak uyku tulumu olan gök mavisi bir çocuk eldiveni vardır.

Kurutulmuş limon dilimleri, karanfiller ve kıvrım kıvrım portakal kabukları, çöp torbalarının yuvasına düşmesini önlemek için koyduğu kalın bir ağın üzerinden sarkar. Değersizlik uykuya dalarken, ağdan sarkan bu güzellikleri izlemeyi pek sever. Ancak en büyük hazinesi, kibrit kutusundan bozma masanın etrafında duran, bergamotlu çay poşetlerinden yaptığı üç ipek koltuktur. Değersizlik akşamları kendini bu koltuklardan birine bırakır, hoş kokularını derin derin içine çeker ve hayalinde kimsenin ona bağırmadığı, gülmediği ya da isim takmadığı uzak diyarlara yolculuk eder.

Henüz öyle bir yer bulamamıştır.

1

Değersizlik duygusunun çöpte kıymetli bir şey bulmadığı bir gün bile yoktur. Nasıl olup da böyle güzel şeylerin çöpe atıldığına hep şaşırır. Bir tek kendisi hakkında güzel şeyler düşünemez. Bu kadar hassas, böyle nazik ve güzelliğe duyarlı birinin çöp kovasında yaşaması ve kendisi dışında her şeyin değerini bilmesi tuhaf değil midir sahi?

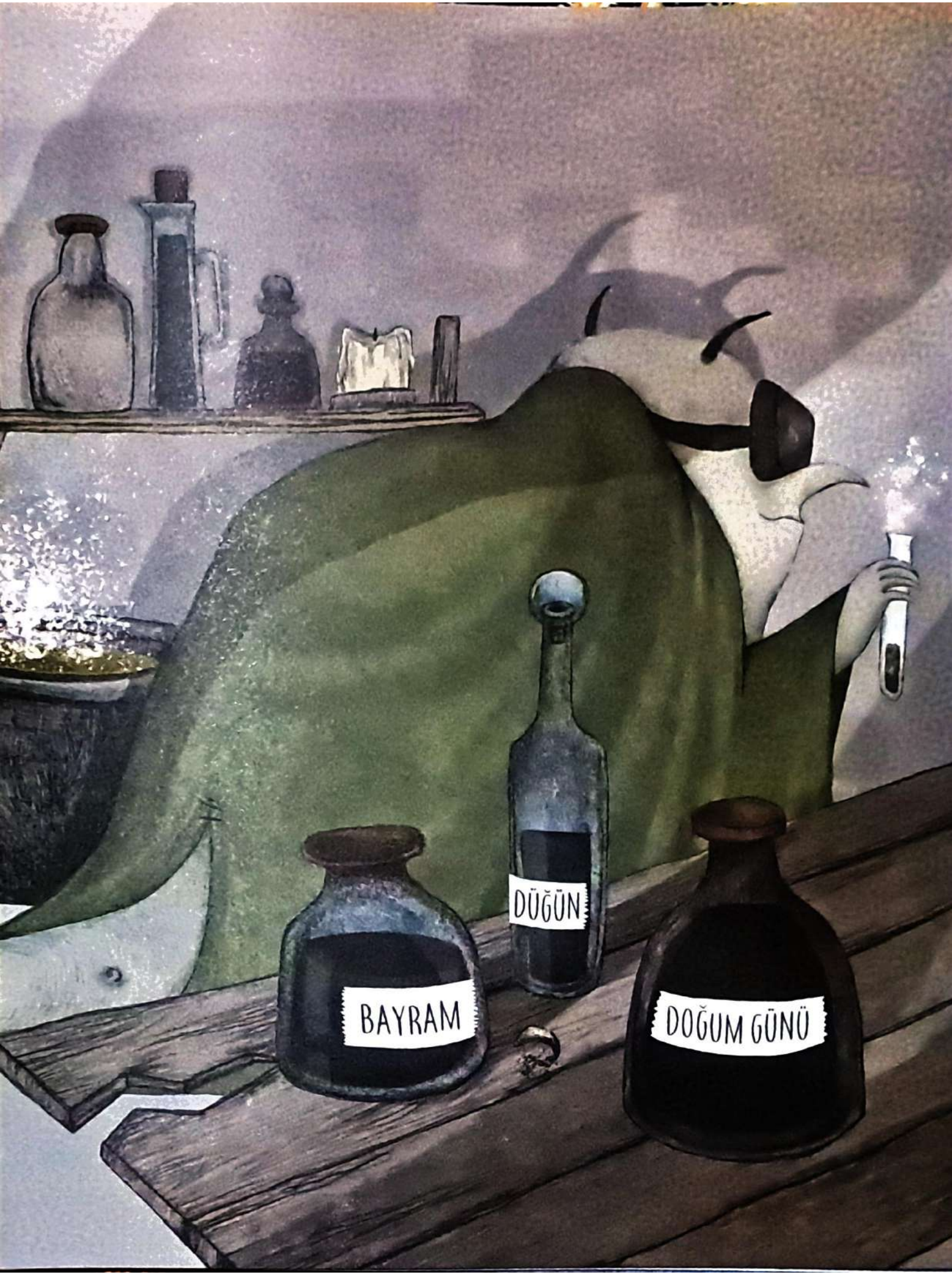
FESATLIK ve İKSİRLERİ

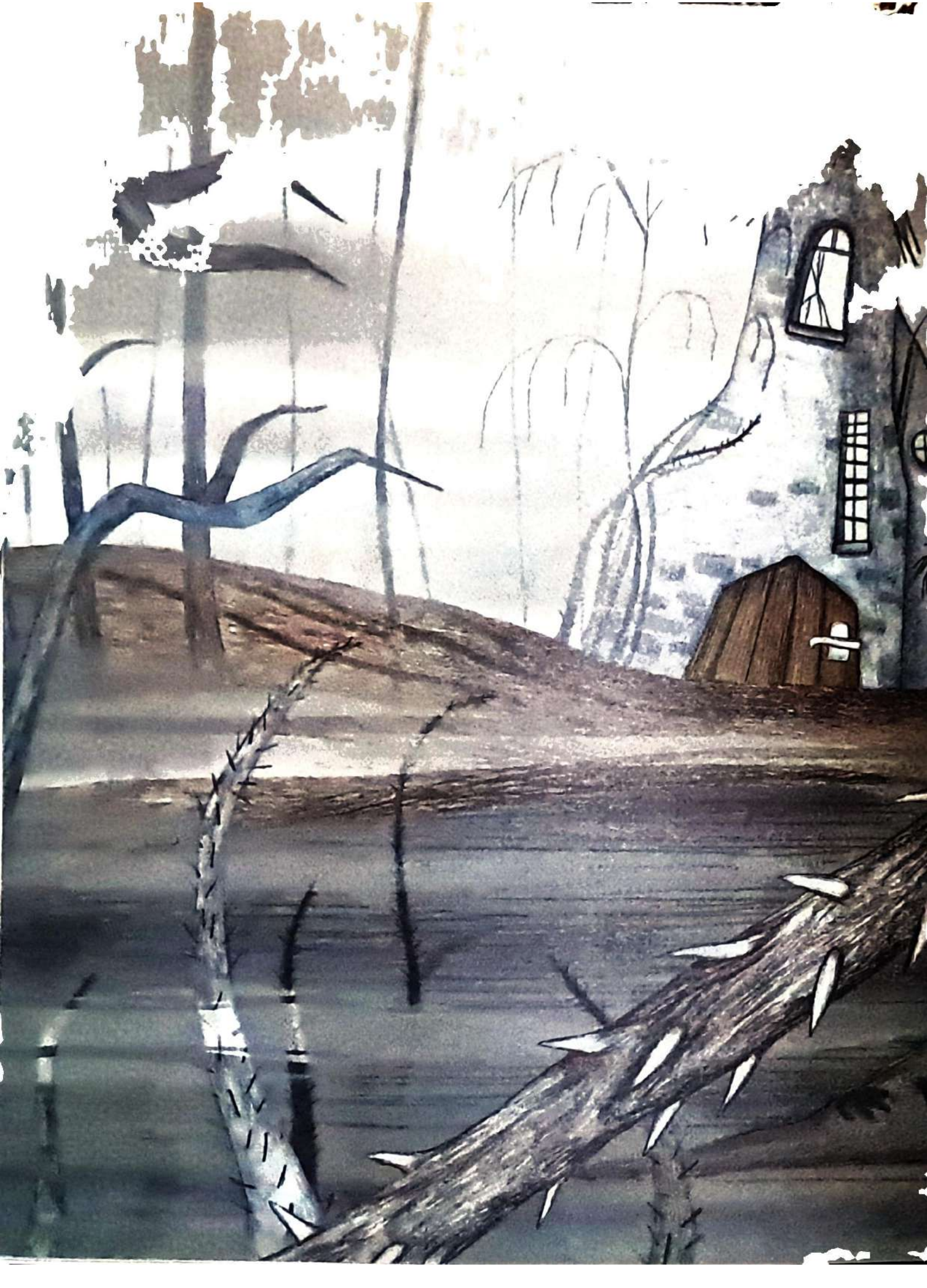
Fesatlık evine kurduğu küçük zehir mutfağında çalışmayı sever. Kara gölete bakan penceresinde zehirli bitki demetleri ve iplere dizip kuruttuğu olgunlaşmamış meyveler sallanır (ne kadar mayhoş ve acı olurlarsa o kadar iyidir). Duvar boyunca her duruma uygun zehirlerle dolu, boy boy şişelerin dizildiği raflar vardır.

Fesatlık her sabah içinden şarkılar mırıldanarak bodrumdaki laboratuvarına iner. Arkasında sürüklenen kertenkele kuyruğu uğursuz bir ritimle basamaklara vurur. Fesatlık zehir yeşili önlüğünü, koruyucu gözlüklerini ve kalın eldivenlerini giyerek en sevdiği şeyi yapmaya başlar. Malzemeleri seçer, pipetle ölçer, ekler, karıştırır, damıtır, döker, ısıtır, soğutur, süzer. Sonunda bitmiş karışımı küçük şişelere doldurup ağızlarını kuru kafa simgeli mantar tıpalarla kapatır.

Ancak yeni tariflerini deneyecek gönüllü bulmakta hep zorlanır. Fesatlık'ın karışımlarının tadına bir kez bile bakan, onu görünce kaçacak delik arar. Eşek arıları bile. Yılanlar bile. Kırmızı karıncalar bile. Evini çevreleyen orman bomboştur. Kara gölet de öyle. Sadece çamur banyosu yapmak için güzeldir artık orası. Timsahlar bile çoktan gitmiştir.

DÜĞÜN
BAYRAM
DOĞUM GÜNÜ

O yüzden kılık değiştirir Fesatlık. Peruk ve güneş gözlüğü takar, kuyruğunu paltosunun altına gizler ve pençeli patilerinin üzerine yumuşak eldivenler geçirir. Zehri cebinde saklar ya da sepetteki elmaların üzerine püskürtür. Tek damlası bile karın ağrıtır bu zehrin. Hele birisi bununla zehirlenmiş bir elmayı ısırmayagörsün... (Bunu düşünürken bile Fesatlık keyifle ellerini ovuşturur.)

Fesatlık bir yerlerde Mutluluk'u yakaladı mı pek keyiflenir. Pusuya yatıp onun baloncuklarını patlatmak için cebinde daima kurutulmuş eşek arısı iğnesi taşır. Ayrıca Sükûnet ile Memnuniyet'i ve tabii ki Neşe'yi de gafil avlamaya bayılır.

En çok da Neşe'ye tahammül edemez. Kaygısız, şen kahkahalar Fesatlık için en berbat seslerdir. Mecburen kulaklarını kapatır. Birinin dudaklarında bir gülümseme gördü mü hemen keyfi kaçar. Nasıl olur, diye fesatlanır. Sabahtan akşama deli gibi didinip gülümsemeyi yok edecek ve kahkahayı susturacak karışımlar üzerinde çalışır durur. Ama bu kahrolasıcalar tekrar tekrar ortaya çıkar... Farklı farklı yerlerde hem de! Hatta aynı anda birkaç yerde! Bütün çabalar boşa gitti işte!

Bu yüzden Fesatlık sürekli yeni zehirler icat eder ve Mutluluk'un, Memnuniyet'in, Sükûnet'in ve Neşe'nin peşini hiç bırakmaz. Günün birinde onları yenmeye, insanları bu duygulardan yoksun bırakmaya kararlıdır!

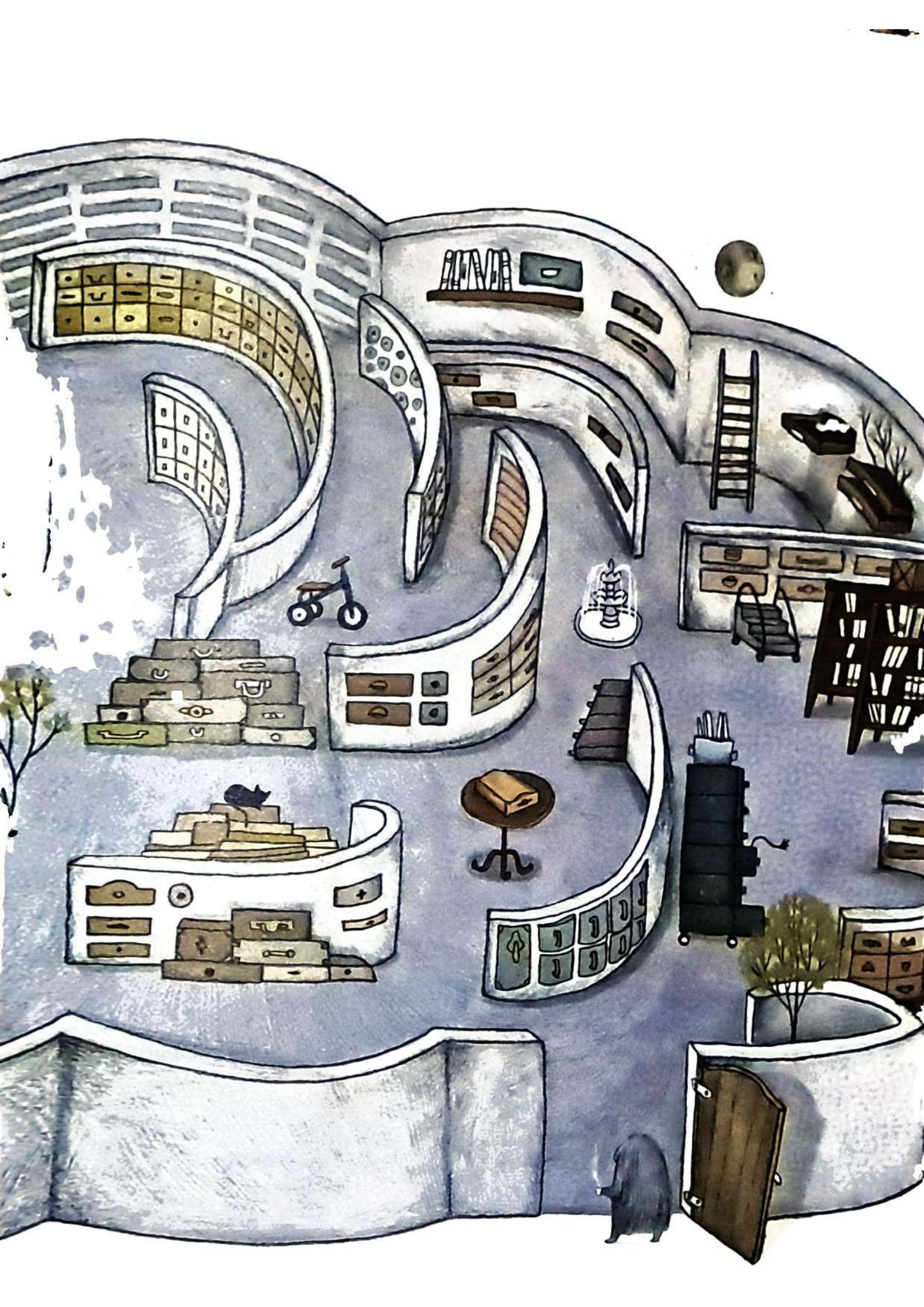

ŞÜKRAN ve ZİHNİN KORİDORLARI

Şükran, güzel hatıralara geri dönmeyi sever.

Ama bazen zordur onları bulması. Nereye bakacağını bilmek gerekir. İyi anlar hiç olmadığından ya da nadir görüldüklerinden değil. Hafıza onları her zaman en uzak çekmecelere koyduğu ve nahoş şeyleri yerleştirdiği bölmeleri "ÖNEMLİ" diye etiketlediği için!

Ama Şükran buna kızmaz. Çünkü Hafıza'nın neden kötü şeyleri önemli sayıp öne çıkarırken iyi şeyleri geriye attığını anlar. Sonuçta Hafıza'nın birinci ve asıl görevi, insanını tehlikelerden korumaktır. Bu yüzden korkutucu ya da acı verici her şeyin altını kırmızı kalemle çizer. Saklambaç oynamanın eğlencesini değil, en sonunda düştüğünde sıyrılıp acıyan dizini hatırlar. Tadını çıkardığı onca lezzetli dondurmayı değil de yiyip zehirlendiğini anımsar. Böylece sen de bir dahaki sefere daha dikkatli olur, tehlikeden uzak durursun. Hafıza için en önemli şey budur.

ÖNEMLİ
!
!!!
!
!

Şükran ise Hafıza'nın "önemsiz" şeylerinin bulunduğu çekmeceleri karıştırmayı pek sever. İçinde huzurlu günlerin anıları, leziz yemekler, gülen yüzler, gün batımları ve mutlu tesadüfler vardır. Şükran böyle bir çekmeceyi açtığında, içindeki mucizeler etrafa saçılır. Anlayışlı ve samimi arkadaş muhabbetleri. Kayan yıldızlar. Çok seveceğin yeni bir kitabın keşfi. Sahilde yürürken denizin ovalleştirdiği çakıl taşlarını toplamanın keyfi. Dostlarla yaptığın kumdan kaleler. Bisiklet turları. Parkta piknikler. Eve dönerken karşılaşılan tatlı köpek yavrusu. Kahvaltı masasında bekleyen sıcacık pankekler. Kahkahalarla bölünen sohbetler. Doğum gününde postayla gelen sürpriz paket, içinde de en sevdiğin gri tüylerden elle yapılmış bir kolye. Sen ağlarken pencereden uçup yanına konan yusufçuk. Durakta hemen kalkmayıp seni bekleyen şoför. Deniz fenerinin altındaki burunda tesadüfi bir karşılaşma. Birinin sana kayalıkların arasından o güzel, tertemiz sahile inen gizli patikayı göstermesi. Buğulu pencereye parmağınla çizdiğin kalp. Öğleden sonra köpeğinle oynadığın saklambaç.

Şükran kendine bir fincan sıcak çikolata hazırlar ve tekrar bakmak isteyeceği bir şey bulmak için Hafıza'nın koridorlarında yürür. "ÖNEMLİ" yazan çekmecelerin bulunduğu rafların önünden geçer ama nedense onlara hiç bakmak istemez. Hafıza'nın *diğer* eşyaları koyduğu köşeye gider ve hazinelerinin arasına yerleşir.

Birazdan Nostalji'nin de gelip ona katılacağını bilir.

"Duygu" dediğimiz şu tuhaf yaratıkların sence nasıl bir yaşamları var? Hangi duygular birbirleriyle iyi geçiniyor, hangileri anlaşamıyor? En çok nelerden korkuyor, nelerden hoşlanıyorlar?

Çok sevilen *Kimse Bakmazken Duygular Ne Yapar?*'ın yaratıcıları, başrollerde yine duygularımızın olduğu sekiz minik ve etkileyici öyküyle geri dönüyor.

Merak ile Kaygı'nın meşhur dolap altı sohbetlerine kulak veriyor, Cesaret'in pek bilinmeyen kardeşiyle tanışıyor, İnat'ın yapıştığı yerden inmesini bekliyoruz; Fesatlık'ı tuzaklar kurarken, Şükran'ı elinde bir fincan sıcak çikolatayla Hafıza'nın koridorlarında gezerken, Sabır'ı kısık ateşte reçel kaynatırken izliyoruz.

Duygular En Çok Neyi Sever?'de Oziewicz'in şiirsel dili, Zając'ın muzip çizimleriyle birleşiyor, ortaya duygularımıza bambaşka bir gözle bakmamızı ve onları daha iyi anlamamızı sağlayan, inceliklı, eğlenceli ve yaratıcı bir resimli kitap çıkıyor.

Serinin diğer kitabı

domingo